יש *חורש תלם א' וחייב עליו משום שמונה לאוין: החורש בשור וחמור והן מוקדשין וכלאים בכרם ובשביעית ויום טוב וכהן ונזיר בבית הטומאה, חנניא בן חכינאי אומר אף הלובש כלאים אמרו לו אינו השם, אמר להם אף הנזיר לא הוא השם: גמ' *(אמר רב ביבי אמר ר' יוסי (א) פושט ולובש (לובש) ממש (או) אפי' מכנים ומוציא בית יד אונקלי שלו, מחוי רב אחא בריה דרב איקא עיולי ואפוקי רב אשי אומר *אפילו לא שהה אלא כדי לפשוט וללבוש חייב: יש חורש תלם וכו': *א"ר ינאי בחבורה נמנו וגמרו החופה בכלאים לוקה אמר *להן רבי יוחנן לאו משנתנו היא זו: יש חורש תלם אחד וחייב עליו משום שמונה לאוין החורש בשור ובחמור והן מוקדשין וכלאים בכרם האי חורש דמחייב משום כלאים היכי משכחת לה לאו דמיכסי בהדיה דאזיל! א"ל *אי לאו דדלאי לך *חספא מי משכחת מרגניתא תותה! אמר ליה ריש לקיש לר' יוחנן: *אי לאו דקילסך גברא רבה הוה אמינא מתני' מני רבי עקיבא היא דאמר המקיים כלאים לוקה, מאי רבי עקיבא דתניא *המנכש והמחפה בכלאים לוקה רבי עקיבא אומר אף המקיים מאי טעמא דר' עקיבא? *דתניא *שדך לא תזרע כלאים אין לי אלא זורע, מקיים מנין? ת"ל (בהמתך לא תרביע) כלאים שדך לא (תזרע כלאים) אמר ליה עולא לרב נחמן *ולילקי נמי משום זורע ביום טוב! א"ל *תנא ושייר, א"ל *תנא (ב) קתני שמונה ואת אמרת תנא ושייר! אמר (ג) רבא א) *יש חילוק מלאכות בשבת ואין חילוק מלאכות ביום טוב אמר ליה (ד) *עדא תהא, איתיביה אביי ואין חילוק מלאכות ביום טוב ב) והתנן ג) המבשל גיד (ה) בחלב ביו"ט ואכלו לוקה חמש: לוקה משום אוכל גיד ולוקה משום מבשל ביום טוב שלא לצורך ולוקה משום מבשל גיד בחלב ולוקה משום אוכל בשר בחלב ולוקה

משום

א) [פסחים מז.]. ב) נ"ל והתניא ג) פסחים מז: ע"ש ביצה יב: ע"ש

ואמאי שהוזכר יו"ט באמצע כולל כל המלאכות

ואפילו לא שהה אלא (ל) להפשיט מלבוש חייב. ובלא שהה לא מיחייב ולא דמי דין זה להך דפ"ב דשבועות (דף טז: ושם) דאיבעיא להו מי צריך שהייה למלקות גבי טומאת מקדש ונזיר בקבר דשמא מחייב בלא שהה והכא אמרי' דלא מיחייב בלא שהייה דלא דמי לשהייה דהתם דכיון דבידו לפרוש מן הטומאה כי נמי לא שהה כדי השתחואות דין הוא דמחייב אבל הכא דאין לו שהות לפשוט וללבוש אין כאן עבירה אחרת דעדיין הלבישה הראשונה קיימת דהתם נמי אינו חייב עד שיוכל לפרוש מן הטומאה:

(לעיל ע"א) **מחוי** ליה רב ששת בין פירקי. לפ"ה כדאיתא שתים מכאן ושתים מכאן ולפר"ת כמו שפירש בשבועות (דף ג.):

(נ"ז שם) **לא** יגלחו. וא"ת אמאי מייתי מלא יגלחו הא גבי כהנים כתיבא וי"ל דגמרינן מיניה:

החורש בשור וחמור והן מוקדשין. (מ) ופ"ה בכור שור עובר משום לא תעבוד בבכור שורך וחמור קדשי בדק הבית ולקי משום דהזיד במעילה באזהרה וי"א פטר חמור וכמ"ד אסור בהנאה ולא נהירא דאינו כן דליכא למ"ד דלקי בהנאה ממנו ולא נראה לר"י פירוש הקונטרס דפירש דחמור לקי מלאו דהזיד במעילה דבגמ' קאמר מידי דליתיה בשאלה לא קתני והקדש דמתני' מיירי בבכור דליתיה בשאלה •לכך מפרש ר"י דעל החמור אינו לוקה ויכול להיות שהוא חולין (נ) והן מוקדשין בשור וחמור לאו דוקא דליכא מוקדשין אלא בשור וליכא אלא ב' לאוין בשור וחמור אבל בכלאי הכרם איכא ב' מלקות דמיירי שהיה זורע בכרם חטה ושעורה וחרצן וחפה הותם בחרישה דקא עבד תרתי קלא דזרע כלאי זרעים ועוד דזרע כלאי הכרם*:

אלא

[ודבריהם יותר מבוארים בפסחים מז. ד"ה ומוקדשין]

יש חורש תלם אחד. יש עובר בלא תחרוש בשור ובחמור ונלקטים עליו איסורים הרבה עם אותו לאו בלבד והא לא קא עסיק שיהא חורש בכמה שוורים וכמה חמורים והרי נלקטים איסורין הרבה עליו דלכל הפחות קאמר ואלאו דכלאים קאי ללקוט עליו כל איסורין שהוא יכול: והן מוקדשין. בגמ' מוקי ליה בבכור (ו) ובכור שור ופטר חמור וקעבר בהן משום לא תעבוד בבכור שורך ואליבא דרבי יהודה דאמר בפ"ק דבכורות (דף ט:) פטר חמור אסור בהנאה דבכלל לא תעבוד הוא ואע"ג דבקרא כתיב בכור שורך איהו דריש לי' בכור שורך למעוטי שותפות ולא למעוטי פטר חמור אי נמי מתני' כמאן דממעט פטר חמור מהכא שור' וחמור דקתני במתני' לאו דוקא דשור ושה קאמר והאי דנקט חמור משום לישנא דקרא דגבי כלאים כתיב שור וחמור והוא הדין לכל שני מינין ומשום הנאה דמיתהני מהקדש והוה ליה הזיד במעילה לא לקי דבכור לאו בר מעילה הוא דהא ממון כהן הוא דאין מעילה אלא בקדשי גבוה דמקדשי ה' כתיב ואין מעילה בבכור אלא בנהנה מן האימורים אחר זריקת דמים דההוא לגבוה ניהו והוא הדין לכל קדשים קלים, ובקדשי קדשים יש בהן מעילה לפני זריקת דמים דלגבוה ניהו אבל משנזרק הדם זכו בהו כהנים משולחן גבוה והוה ליה ממון כהן ואין בו מעילה וכן מוכח בר"ה (דף כח.) בשופר של עולה לא יתקע ואם תקע יצא בשופר של שלמים לא יתקע ואם תקע לא יצא מאי טעמא עולה דבת מעילה היא כיון דמעל בה נפקא לחולין שלמים דלאו בני מעילה נינהו לא נפקי לחולין והכי נמי מוכח במס' מעילה ובכמה דוכתי: וכלאים בכרם. דמכסי בהדי דאזיל ומחפה (ז) *וזורע: שביעית. נמי משום זורע בשביעית: ויום טוב. דקעביד חרישה ביו"ט: כהן. והוא נזיר והולך במקום טומאה אחר מחרשתו דאיכא חד לאו משום כהן: לנפש לא יטמא בעמיו וחד משום נזיר על כל נפשות מת לא יבוא: אינו השם. (ח) (אינו) לאו זה נלקט עליו משום חרישה אלא משום לבישה:

אף נזיר. כזיר וכהן קאמר ולא דייק: אינו השם. אין לאו שלו בא עליו משום חרישה אלא משום כניסה שנכנס למקום טומאה: גמ' אפילו מכנים ומוציא בית יד אונקלי שלו. מכנים ומוציא ידו בבית יד חלוקו דמי כפושט ולובש: עיולי ואפוקי. ממש: בחבורה. נראה לי יום אסיפה או יום וועד היה להם שקורין חבורה: דדלאי. הגבהתי: מי משכחת מרגניתא. דאי לאו דאמרי לך הוי אמרת חורש דמחייב בכלאים לאו משום זורע אלא משום (מקום) מקיים דשביק ולא עקר להו: אי לאו דקלסך גברא רבה. רבי ינאי (ט) הוה מוקימנא מתניתא דמחייבא חורש בכלאים דמשום מקיים הוא וכרבי עקיבא ומאן דלית ליה מקיים בכלאים פטור פוטר נמי במחפה אבל רבי ינאי קלסך והודה לך דמחפה משום זורע מיחייב לכולי עלמא דמדקאמר רבי ינאי המחפה בכלאים לוקה ולא קאמר מקיים בכלאים לוקה ש"מ דעדיף ליה מחפה ממקיים דמחפה כזורע חשיב ליה וחייב לכולי עלמא וכי אמרת ליה לא משנתנו היא הודה לדבריך שיפה אמרת, ואי לאו דקלסך הוה אמינא טעם דמתניתין משום מקיים, דמקיים בכלאים לוקה לרבי עקיבא וכן בשביעית משום חורש מחייב ליה תנא דמתניתין ומאן דפטר במקיים פטר נמי במחפה: מאי רבי עקיבא דתניא המנכש והמחפה. ולא גרסינן "דתנן" דברייתא היא ולא משנה: המנכש והמחפה בכלאים לוקה רבי עקיבא אומר אף המקיים. כולה רבי עקיבא קאמר לה המנכש והמחפה בכלאים לוקה דמקיים הוא שר"ע כו' והכי מתני ליה במועד קטן, ורבנן דפליגי עליה דרבי עקיבא סבירא להו מחפה אינו לוקה דמאן דפטר במקיים פטר במחפה, והמנכש=עוקר עשבים רעים כדי שיגדלו האחרים יותר לוקה דחשיב כזורע כלאים: בהמתך לא תרביע כלאים שדך לא תזרע כלאים". ושמעינן ליה הכי כלאים שדך לא דעקרינן ליה מפשטיה לדרשא (י) דהוה מצי למיכתב בהמתך כלאים לא תרביע ומדסמך כלאים לשדה שמע מינה להכי הוא דאתא: ולילקי נמי משום זורע. דהא נמנו וגמרו דמחפה זורע הוא כדאמרן: ואין חילוק מלאכות ביום טוב. אם עשה שתים ושלש מלאכות בהעלם אחד או עשה מלאכה שיש בה (כ) שתים אינו חייב אלא אחת למ"ד (שבת דף ע.) הבערה לחלק יצאת סבירא ליה אין חילוק מלאכות ביו"ט דביו"ט לא יצאת הבערה ללאו יצאת ונפקא ליה חילוק מלאכות מועשה אחת מהנה הני מילי באיסורי דאית בהן חיוב חטאת כגון מלאכות דשבת דזדונן כרת ושגגתן חטאת דבההיא פרשה דועשה מאחת מהנה קמיירי בחטאת אבל יו"ט דחיוב מלקות הוא ואין זדונו כרת אין בו חילוק מלאכות: לוקה משום מבשל. גיד ביום טוב ומשום מבשל בשר בחלב קסבר יש בגידין בנותן טעם תלתא לא תבשל כתיבי חד לאכילה וחד להנאה וחד לבישול בשחיטת חולין (דף קטו:):

משום

*)[נ"ל כזורע או צ"ל כזרוע]

עין משפט נר מצוה

קד א מיי' פ"י מהלכות כלאים הלכה ל סמג לאוין רפג:

קה ב ג מיי' שם פ"א הל' ב סמג שם טור ש"ע יו"ד סי' רצו ס"ח:

קו ד מיי' פ"א מהלכות יו"ט הלכה ג:

[יבמות נב: ב"מ יז:]

מסורת הש"ס

פסחים מז.

[נ"ל אמר רב ביבי אמר רב אסי לא פושט ולובש ממש אלא אפי' וכו' כך הגירסא בילקוט וכן לפי בתוס' שבועות יז. ד"ה או אין וכו']

נ"ל ליה

[עי' תוס' נ"מ יז. ד"ה אי לאו]

[יבמות נב:]

ע"ז סד. ע"ש - מ"ק ב: ע"ש [תוספ' כלאים פ"א] *שם [ע"ש]

[סוכה נד. וש"נ]

[עי' תוס' מנחות יח: ד"ה מנין]

כמו זאת סכה וכן פי' רש"י בהשולח (גיטין דף מה.) גבי עדא אמרה כמו זאת כו' רש"ל

הגהות הב"ח

(א) גמ' אמר ר' ביבי אמר ר' יוסי לא פושט ולובש ממש אלא אפילו מכנים: (ב) שם תנא קתני שמנה. נ"ב עי' תוס' פ"ק דקדושין דף טו ע"ב ד"ה והא ארבעה ובתוס' דיבמות דף ג' ד"ה למעוטי: (ג) שם אמר ליה רבה יש חילוק: (ד) שם עדא תהא. נ"ב כמו זאת תהא כלומר זו היא סברא נכונה דלא קא חשיב דלילקי משום זורע ביו"ט משום דקחשיב חורש ביו"ט ואינו חייב ב' אבי מלאכות ביו"ט כשעשאן כבת אחת: (ה) שם גיד הנשה בחלב ביו"ט: (ו) רש"י ד"ה והן מוקדשין וכו' ובכור שור ופטר חמור קאמר וקעבר בהן וכו' ושור וחמור דקתני וכו' דשור והם קאמר נ"ב פי' וחייב ב' א' משום שור וא' משום שה: (ז) ד"ה וכלאים בכרם וכו' ומחפה וחייב משום זורע: (ח) ד"ה אינו השם אין לאו: (ט) ד"ה אי לאו וכו' ר' ינאי הס"ד ואח"כ מ"ה הוה אוקימנא מתניתין דמיחייבא: (י) ד"ה בהמתך וכו' דהוה מצי למיכתב. נ"ב עיין בע"ז דף ס"ד ריש ע"א לא פירש כן: (כ) ד"ה ואין חילוק וכו' שיש בה שתי לאוין אינו חייב: (ל) תוס' ד"ה ואפי' לא שהה אלא כדי להפשיט וללבוש חייב וכו' לשהייה דהתם דהתם כיון דבידו וכו' כדי השתחואה דין הוא דמחייב אבל: (מ) ד"ה החורש וכו' פ"ה שור וכו' אסור בהנאה וגי נראה דאינו כן: (נ) בא"ד ויכול להיות בשור חולין ולאו דוקא קאמר וכן מוקדשים תרוייהו בשור וכחמור דליכא מוקדשים אלא בשור וליכא ב' לאוין כנ"ל ותיבת אלא נמחק:

◆

גליון הש"ס

גמ' א"ר ינאי בחבורה נמנו. כעין זה יבמות דף נב ע"ב: שם ולילקי נמי משום זורע. קשה לי דלכלאים קשה דלילקי נמי בחורש משום מחמר אחר בהמתו ואם אינה בהמתו מ"מ לחרין מחמר אחר בהמה דעלמא חייב. ולכאורה מוכח מזה דשביתת בהמתו ודמחמר אינו ביו"ט כמ"ש הרמ"א סי' רמ"ו ס"ג ואפשר שזה כיון המג"א שם ס"ק י"ב בלשון הקצר ועי' מכות ס"ג: עים ולוקה משום מבשל. עי' בסנהדרין דף סב ע"א תוס' ד"ה על תוס' ד"ה החורש וכו' לכך מפרש ר"י. ועי' טורי אבן ר"ה דף ד ע"א ד"ה נדקות:

*המיסדר כאן אליבא דהוי סוף ד"ה החורש

מקנה

ב' גרסות להסביר הא דקתני: והוא פושט ולובש

נוסח

החורש בכלאים משום מאי חייב:
1. לפי ר' ינאי - משום מחפה שלשיטתו נחשב זורע וחייב לכ"ע
2. לפי ר"ל - מחפה חייב משום "מקיים" דחייב רק אליבא דר' עקיבא אבל החכ' נפטרי במקיים פטרי נמי במחפה

* בהמתך לא תרביע כלאים שדך לא תזרע כלאים

נוסח

אין על רבה: אין חילוק מלאכות ביו"ט